

For det andet skal beskatningen være neutral i forhold til ægtefællernes arbejdsfordeling i familien. Det er helt uacceptabelt, at det nuværende system straffer de familier, hvor kvinden tjener den største indkomst, hvor hun er medhjælpende ægtefælle i en fælles virksomhed, eller hvor hun er hjemmearbejdende.

For det tredje skal skattesystemet være neutralt over for menneskers valg af samlivsform. Det er helt uacceptabelt, at det nuværende system diskriminerer ægteskabet.

Ministerens for skatter og afgifters lovforslag lever ikke op til disse krav. Den med lovforslaget tilstræbte ligestilling mellem kvinde og mand er kun formel. Reelt er manden stadig skattemæssigt hovedperson.

Prisen herfor er næsten uoverskuelige skatteregler, som dels medfører en kolossal udvidelse af skatteadministrationen, dels vanskeliggør skatteydernes mulighed for at overskue og beregne den reelle skattebetaling. Der henvises i øvrigt til ministerens oplysning i udvalgsbetænkningen om personaleudvidelser i statsskattedirektoratet, det i betænkningen optrykte svar på spørgsmål 26 samt bilag 30 (henvendelse fra KL og Foreningen af danske Ligningskommissioner).

Lovforslaget løser ikke de skattemæssige problemer for de familier, hvor den ene ægtefælle er medhjælpende eller hjemmearbejdende. Mindretallet kan dog støtte ændringsforslag nr. 6, som indebærer en forhøjelse af maksimumsgrænsen for overførsel af overskud til beskatning hos den medhjælpende ægtefælle. Mindretallet så helst maksimumsgrænsen helt fjernet, men kan altså støtte den foreslåede forbedring.

Endelig fjerner lovforslaget ikke den skattestraf, som i dag hviler på ægtefæller, der er gift.

Efter mindretallets opfattelse burde disse problemer have været løst i sammenhæng. Mindretallet har selv fremsat et forslag om ny ægtefællebeskatning (B 72 – Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af sambeskatningen (dele- og særbeskatning)), som på en langt mere enkel måde end ministerens lovforslag sikrer kvinderne en reel skattemæssig ligestilling med mændene.

Et tredje mindretal (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af ministeren for

skatter og afgifter stillede og tiltrådte ændringsforslag samt de af mindretallet under nr. 3, 13 og 16 stillede ændringsforslag.

Et fjerde mindretal (fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* med følgende begrundelse:

Ministerens propagandaapparat har i forbindelse med lovforslaget ikke sparet på dyre og flotte ord om, hvilke ideologiske, kønspolitiske kvindeligestillingsvirkninger hans forslag skulle afføde.

Men det er helt igennem saglighedsblottede, hule, tomtøndede festtalebravader. Skattetilsvaret efter eventuel vedtagelse af ministerens lovforslag vil i alt væsentligt være det samme, som hvis man bevarer de tilvante regler. Fremskridtspartiet er derfor enig med statsautoriseret revisor Søren Rasmussen – næstformanden for de statsautoriserede revisorskers skatteudvalg – når han til Børsen for 25. marts 1982 udtaler om lovforslaget, at det »ikke er andet end kejserens nye klæder. Her går posteringer frem og tilbage efter nogle enormt komplicerede regler, og derefter skal der ske sammenlægning og beskatning efter de eksisterende regler, så slutresultatet realistisk set ikke ændrer en pind ved noget som helst«.

Skattelovsjunglen bliver endnu mere uigennemsigtig og endnu mere blanketfyldt. Og mulighederne for at fare vild og pådrage sig urimeligheder vil være store. Dels fordi livet er mangfoldigt og lovforslaget alene udformet med typetilfælde i tankerne. Dels fordi man ikke tager hensyn til, at de fleste af landets 1,1 million ægtepar vil være ukyndige med hensyn til reglerne og ikke registrere de fakta, som lovanvendelsen fordrer. Som så ofte under sensocialdemokratismen tjener kineserierne alene som beskæftigelsesterapi for den herskende klasses vellønnede bureaukrater, mens almindelige mennesker på ny svigtes.

Fremskridtspartiet frygter, at den opdeling mellem såkaldt formueindkomst og såkaldt arbejdsindkomst, som nu kommer ind i EDB-maskineriet, på et eller andet tidspunkt i fremtiden vil blive misbrugt til diskriminerende særbeskatningslovgivning.

Videre må fremskridtspartiet påpege, at de rådighedsregler (bodel/særeje), som ægteskabslovgivningen har været baseret på siden 1925, i denne lange årrække i praksis har vist